
HET AMSTERDAMS LYCEUM

OLO-BULLETIN

NUMMER 13 , DECEMBER 1993

OLO

OUD-LEERLINGENORGANISATIE

van

HET AMSTERDAMS LYCEUM

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel
Oostelijk Halfroond 42
1183 GB Amstelveen
tel.: 020-6452772

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal
Heinzestraat 25
1071 SL Amsterdam
tel.: 020-6719159
fax : 020-6648529

voor de Verenigde Staten en Canada:

Arthur H. Heydendael
Spring Valley Rd, Ossining, N.Y. 10562 - 2002

OLO-bestuur

Eric Ros
Paula van Cleef-Joachimsthal
Tine van Gelderen
Maarten Lemberger
Reina Spier-van der Woude
Alfred de Swarte

bankrekening OLO: 46.78.07.493
(Postbankrekening ABN-AMRO: 2391)

lay out DTP:
druk:

Maria Boschman en Leszek Sczaniecki
F. Vonk

Van de redactie

Samen met onze scribenten - bij deze onze dank - is de redactie er opnieuw in geslaagd een OLO-bulletin, nummer 13, te produceren.

Het verheugt het bestuur u opnieuw te kunnen uitnodigen voor de jaarlijkse oud-leerlingenborrel ter gelegenheid van de verjaardag van ons aller "Amsterdams". Als u deelneemt aan die borrel kunt u misschien al het resultaat bewonderen van de geslaagde naamplaten-actie. Elders in dit nummer bericht de heer Schoonveld over het wel en wee van die actie.

Verder treft u in dit nummer o.a. de volgende bijdragen aan.

De heer Schoonveld herdenkt een markant docent, namelijk de in mei overleden Henk Burger, voor wie lezen de basis van alles was.

Lezen heeft ook een belangrijke plaats in de memoires van mevrouw Annie Cohn-van Amstel. Zij merkt op dat het onvolprezen Amsterdams Lyceum zijn tijd ver vooruit was door reeds in de jaren twintig zo'n breed scala van Griekse en Latijnse schrijvers aan te bieden.

Conrector mevrouw Boersma laat u kennis maken met de perikelen rond de financiering van het nieuwe vak techniek in de Basisvorming.

Marga Coesèl gaat in op een passage over Het Amsterdams Lyceum uit haar onlangs verschenen boek. Die passage is gewijd aan de beroemde oud-docent Jacob Heimans, wiens ambities eigenlijk op het terrein van de universiteit lagen - Gunning steunde dat van ganser harte - maar die toch een groot stempel drukte op het "natte-his-onderwijs op Het Amsterdams Lyceum.

Ook ditmaal kunt u (op afstand) meeleven met een geslaagde reünie van oud-leerlingen, deze keer van de jaargang 1935, beschreven door Ward Messer.

Tenslotte mogen wij u wijzen op de mededelingen van meer huishoudelijke aard.

Voor de goede orde melden wij nog maar eens, dat wij voor het OLO-bulletin van uw pennevruchten afhankelijk zijn. Kortom: blijf uw bulletin vullen met uw bijdragen, en schrijf ons.

Donald Koppel (1962)

De naamplaten

De traditie die sinds 1921 op onze school bestaat, om de namen van de geslaagde examen-kandidaten te vereeuwigen in de school, zal binnenkort weer in ere worden hersteld. De actie om hiervoor van oud-leerlingen en van de ouders van onze huidige leerlingen financiële steun te vragen, is een zodanig succes geworden, dat de namen van 1968 tot en met 1992 er over een paar maanden inderdaad zullen prijken! Ik wil alle gulle gevers hiervoor hartelijk bedanken.

Er is bij de totstandkoming van de uitvoeringsplannen niet over één nacht ijs gegaan. Een groep mensen, bestaande uit ouders, oud-leerlingen, leerlingen en leden van de schoolleiding heeft zich uitvoerig gebogen over de mogelijkheden. Eerst werd gekeken of er een mogelijkheid was om in de aula, waar immers alle namen tot en met 1967 "hangen", op een of andere manier vorm gegeven kon worden aan de voortzetting van de traditie. We wisten echter van te voren al dat hier zeker niet voldoende ruimte zou zijn. De enige mogelijkheid IN de aula was een zeer moderne, namelijk een continue weergave van de namen door middel van een vast in de aula opgestelde computer! Omdat dit echter een iets te moderne vorm is voor onze monumentale aula en er te weinig mensen tegelijk naar zouden kunnen kijken, werd dit idee al snel verworpen. Er moest dus, helaas, buiten de aula plaats gevonden worden.

Van de diverse plannen die het niet hebben gehaald, wil ik er één niet onvermeld laten: het glas-in-lood-plan. Dit hield het volgende in: in de leslokalen zouden de bovenste ramen worden voorzien van een glas-in-lood-achtige structuur, met een van binnen uit leesbare lijst van geslaagde kandidaten, en met ornamenten van licht gekleurd glas. Hoewel dit plan op een redelijke steun kon rekenen binnen de werkgroep, bleek een bezwaar te zijn dat aan de noordkant van het gebouw de lokalen wel eens te donker zouden kunnen worden. Bovendien vielen de kosten nogal tegen.

Het plan dat uiteindelijk uitgevoerd gaat worden, is niet revolutionair, maar wel degelijk, passend bij de stijl van het gebouw, betaalbaar en zeer toegankelijk: naamplaten in de gangen. De zwarte kleur van de platen in de aula was ongeschikt voor de toch al donkere gangen, dus werd een lichtere, passende kleur gezocht en gevonden. Het resultaat is een goed uitzijende, duidelijke plaat, die nu in productie genomen wordt.

Over enkele maanden zal het zover zijn: dan kunnen **alle** geslaagde examenkandidaten hun naam terugvinden in de school. Misschien al op zaterdag 12 februari, de OLO-dag.....

R. Schoonveld

Wij zijn er weer in geslaagd een oud-leerling bereid te vinden, om ons enige tijd aangenaam bezig te houden tijdens de

oud-leerlingenborrel
op
zaterdag 12 februari 1994

Om 15.30 uur komen wij in de aula bijeen; er wordt geen entreegeld geheven, de drankjes zijn echter niet gratis.

Wie is die oud-leerling?

Johannes van Dam (1965),

culinair journalist, bekend van geschreven en gesproken woord en van zijn Kookboekhandel.

Wat zal hij ons voorschotelen?

Dat komen wij op 12 februari a.s. te weten; bovendien ontmoeten wij dan weer onze vrienden van vroeger.

Als u komt, wilt u dan bijgesloten formulier invullen en naar ons secretariaat opsturen?

Dan kunnen wij bij de voorbereiding rekening met u houden.

Tot ziens!

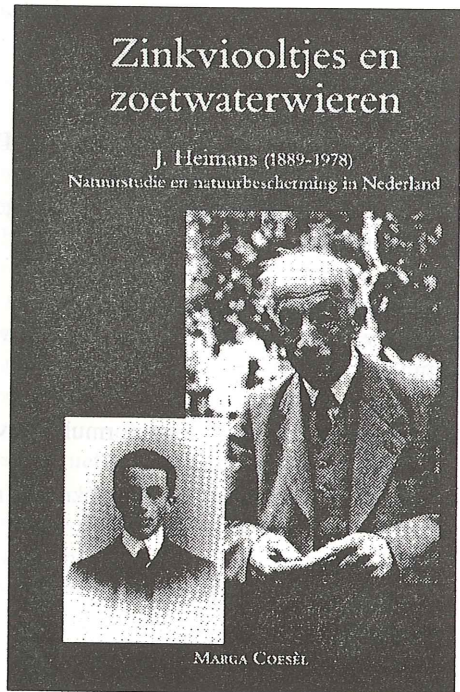
het OLO-bestuur

Hierbij op verzoek van de redactie van het OLO-Bulletin een korte toelichting op de hiernavolgende passage over het Amsterdams Lyceum uit mijn onlangs verschenen boek 'Zinkviooltjes en zoetwaterwieren. J. Heimans (1889-1978). Natuurstudie en natuurbescherming in Nederland.' Hilversum, Verloren, 1993.

J. Heimans was vanaf de oprichting van het Amsterdams Lyceum in 1917 tot het begin van de tweede wereldoorlog als biologieleeraar aan de school verbonden. Na de bevrijding keerde hij er terug totdat hij eind 1946 tot hoogleraar werd benoemd. Heimans heeft dus een belangrijk deel van zijn leven op de school doorgebracht. Toch heb ik in mijn boek, waarin het leven van Heimans de leidraad vormt, betrekkelijk weinig aandacht aan zijn leraarschap en het Amsterdams Lyceum besteed. De reden daarvan is als volgt.

J. Heimans was de zoon van de onderwijzer en amateurbioloog E. Heimans, die samen met zijn vriend en collega Jac.P. Thijsse verantwoordelijk was voor de plotselinge opbloei van de belangstelling voor de natuur in Nederland aan het eind van de vorige eeuw. De jonge Heimans werd tijdens zijn jeugd sterk gevormd en beïnvloed door het optreden en werk van deze beide natuurliefebbers. Behalve zijn vader en Thijsse was er nog een derde leermeester die zijn carrière bepaalde, namelijk de wereldberoemde hoogleraar Hugo de Vries, wiens wetenschappelijk onderwijs en onderzoek een doorbraak vormde in de ontwikkeling van de moderne biologie. J. Heimans heeft zich zijn leven lang ingespannen om het werk van deze drie pioniers voort te zetten en uit te breiden. Een beschrijving van het leven en werk van de jonge Heimans vormde een goed aanknopingspunt voor een overzicht van de geschiedenis van de natuurstudie, natuurbescherming en botanische wetenschap in Nederland.

Het leraarschap van Heimans vormde in dit geheel slechts een bescheiden onderdeel. Voor Heimans zelf is zijn aanstelling bij het Amsterdams Lyceum echter veel belangrijker geweest dan hij verwacht had toen hij in 1917 met lesgeven begon. Zijn ambities lagen eigenlijk meer op het terrein van het wetenschappelijk onderwijs en onderzoek, maar zijn band met de school was tot het eind van zijn leven bijzonder groot.

Het is opmerkelijk dat Heimans' beste en trouwste vrienden afkomstig waren uit de kring van collega's en leerlingen van het Amsterdams Lyceum.

II. LERAAR AAN HET AMSTERDAMS LYCEUM

In 1917 werd Jacob Heimans door dr C.P. Gunning gevraagd als leraar plant- en dierkunde aan de door deze laatste pas opgerichte middelbare school, het Amsterdams Lyceum. Piet Gunning was een classicus en zoon van de pedagoog J.H. Gunning, die altijd een grote bewondering had gekoesterd voor E. Heimans. De inmiddels 28-jarige Jacob accepteerde de baan met graagte. Het onderwijs was wel niet zijn eerste keus, maar er waren nu eenmaal weinig (goed) betaalde banen aan de universiteit.

Het Amsterdams Lyceum onderscheidde zich, net als de andere lycea, van de bestaande gymnasia en hogereburgerscholen door de grotere belangstelling voor de jeugd, het betere contact tussen leerlingen en docenten en de bereidheid om feestelijke gebeurtenissen te vieren. Op het Amsterdams Lyceum was een schoolraad, bestaande uit gekozen leerlingen. De leerlingen werden in de klas met de voornaam aangesproken hetgeen in die tijd heel ongebruikelijk was. Ongewoon was ook de puntenschaal die liep van 1 tot 4.

Het Amsterdams Lyceum was aanvankelijk een particuliere school, zeer exclusief en vrijwel alleen toegankelijk voor de zogenaamde betere stand. Er was een ballotagecommissie en het schoolgeld was hoog; slechts bij uitzondering kwamen er kinderen uit een eenvoudig milieu op het Amsterdams Lyceum.

Het Amsterdams Lyceum begon de opleiding in september 1917 in twee woonhuizen aan de Lairessestraat 114-116, met 86 leerlingen verdeeld over drie eerste klassen en een kleine tweede en derde klas. In de zomer van 1920 verhuisde de school naar een nieuw gebouw aan het Valeriusplein 15, waar de school thans nog is gehuisvest. Heimans beschikte daar over een eigen leslokaal en een practicumzaal op de eerste verdieping, direct boven de poort (het gebouw was over de rijweg heen gebouwd). Er werd in die tijd les gegeven tot drie uur 's middags, daarna werden er tot vijf uur extra lessen gegeven waar de leerlingen vrijwillig aan konden meedoen. Heimans verzorgde ook dergelijke extra lessen, hij gaf onder meer cursussen geologie en microscopie. Tot de tweede wereldoorlog kende de school een periode van grote bloei: in 1939 telde het Amsterdams Lyceum vierhonderd leerlingen. Een trekpleister van de school was het in 1931 aangekochte buitenhuis 'Wolkenland' in Beek, bij Didam, waar — in die tijd vrijwel uniek voor Nederland — werkweken voor de leerlingen werden gehouden.

Heimans begon, in tijdelijke dienst, met het geven van acht lessen per week, maar naarmate de school groeide, liep dit aantal op. In 1919, het jaar waarin hij een vaste aanstelling kreeg, gaf hij al 21 uur, enkele jaren later had hij een volledige betrekking van 28-30 uur per week.

Het lerarensalaris was verhoudingsgewijs niet slecht: Heimans kreeg ruim vijfhonderd gulden per maand, maar hij wilde zijn nevenbetrekking als assistent aan de universiteit niet opzeggen om zijn band met het wetenschappelijk onderzoek en onderwijs niet te verbreken.

Heimans bereidde zijn lessen, net als later zijn colleges, altijd grondig voor en hij zorgde tevens voor veel demonstratiemateriaal. Het onderwijsprogramma voor de biologie was echter nogal traditioneel en de jonge Heimans was geen onderwijsvernieuwer.

Hoewel er ook fysiologie, genetica en kennis van het menselijk lichaam werd onderwezen, lag de nadruk op systematiek en morfologie van planten en dieren en werden de leerlingen geacht enorme hoeveelheden feiten, zoals bloemformules, uit het hoofd te leren.

De jonge Heimans was enthousiast aan zijn leraarsbaan begonnen, maar het onderwijs aan de soms nogal hautaine leerlingen van het Amsterdams Lyceum viel hem niet mee. Jacob Heimans hield veel van kinderen en had van nature wel didactische kwaliteiten — hij kon de stof zeer overzichtelijk uitleggen —, maar miste de grote pedagogische aanleg van zijn vader. De jonge Heimans was op dit gebied ook niet geschoold. Net als zoveel leraren aan het middelbaar onderwijs vóór en na hem had hij alleen een wetenschappelijke en geen onderwijskundige opleiding genoten, de enige eis bestond uit een half jaar hospiteren bij een bevoegd leraar. Daar kwam nog bij dat hij na de lessen geen ontspanning zocht, maar alle vrije uurtjes en vakanties besteedde aan zijn promotie-onderzoek en de voortzetting van het werk van zijn vader. Reeds in 1923 klaagde Heimans in een brief aan Gunning over 'de tierende horde' en 'het steeds weer moeten overschakelen naar andere, sterk verschillende klassen'. Heimans had dikwijls moeite met het bewaren van orde. Als de leerlingen rumoerig de klas kwamen binnenstormen, stond hij enigszins ongelukkig te wachten tot het stil werd; soms werd hij ongeduldig en dan sloeg hij driftig met een liniaal op de tafel. Jongens en meisjes die niet in zijn vak geïnteresseerd waren, wist Heimans meestal niet te boeien, maar hij was dol op degenen die van enige belangstelling voor de natuur blijk gaven. Voor deze leerlingen had hij alles over; zij kwamen ook bij hem thuis. Vooral met de leerlingen uit de beginperiode van zijn leraarschap had hij een sterke band, zoals met Frans Mijnsen, Carel van Regteren Altena, Maurits Lieftinck, Rego Korthals Altes en Martin Verriijn Stuart. Mijnsen en Van Regteren Altena waren paranimfen bij Heimans' promotie in 1935. Ook Hans Croockewit en Jaap de Jong zijn altijd in contact met hem gebleven. Deze oud-leerlingen hielden onder meer reünies toen Heimans 80 en 85 jaar oud werd.

Maar ook in de loop van de jaren dertig, toen Heimans het steeds drukker kreeg met nevenactiviteiten, waren er verscheidene leerlingen die grote waardering hadden voor zijn vriendelijke, weinig autoritaire houding en zijn onderwijs zeer op prijs stelden. Ook de bezoeken van Tineke Guilonard en haar vriend (en latere echtgenoot) Frank Wibaut, samen met twee andere leerlingen aan Heimans tijdens zijn verblijf in kamp Westerbork kunnen gezien worden als een blijk van genegenheid.

In de eerste jaren van het bestaan van het lyceum werden, net als op andere middelbare scholen in die tijd, schoolclubs opgericht, onder meer voor sport, schaken en toneel.

In 1918 richtte Heimans, vermoedelijk samen met de leerling Willem Roëll, een natuurhistorische schoolclub op die de naam Philanthus kreeg (Latijnse naam voor de bijenwolf, een insectengeslacht; letterlijk vertaald: bloemenvriend). Voor de leden van de club werden lezingen gehouden en vooral uitstapjes georganiseerd. Er waren kleine excursies in het weekend, zoals de jaarlijkse paddestoelenexcursie in oktober, een strand- of stenexcursie in de winter en salamanders zoeken in het voorjaar, maar er stonden ook meerdaagse reises op het programma (bijvoorbeeld in de pinkstervakantie naar Zuid-Limburg). De deelnemers genoten zeer van de tochten en stonden telkens weer verstomd van de enorme kennis van Heimans. Op initiatief van enkele leden van vergelijkbare natuurhistorische schoolclubs in het land werd in de zomer van 1920 de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie opgericht. Heimans verleende hieraan een belangrijke bijdrage, zoals we hierna nog zullen zien. Philanthus vormde jarenlang een van de meest actieve afdelingen (afdeling Amsterdam I) van de jeugdbond.

Het Amsterdams Lyceum was zeker vóór de oorlog een bijzondere school, zowel voor leerlingen als leraren. Rector Gunning was er in geslaagd een hecht team van begaafde docenten op te bouwen en hij deed er alles aan om de 'lyceumgeest', de sfeer van onderlinge vriendschap en samenwerking tussen leerlingen en docenten, in stand te houden en te versterken. Er was weinig verloop onder de leraren. Heimans, die vele jaren de enige biologieleraar van de school was, had vooral contact met mevrouw D. van Geldermalsen, die gymnastiek aan de meisjes gaf en J.F. Hazewinkel, leraar aardrijkskunde. Zij kwamen altijd op Heimans' verjaardag. Ook met de amanuensis van de school, A.A. van Voorn, had Heimans een sterke band. Van Voorn, rijkspreparateur en een begaafd schilder, tekende onder meer door Heimans ontworpen platen met biologische voorstellingen, die in de handel werden uitgegeven. Hij vervaardigde eveneens op aanwijzingen van Heimans, schitterende bloemmodellen die heel vernuftig uit elkaar gehaald konden worden, zodat de bouw van de bloem gedemonstreerd kon worden. Als Heimans wel eens uit de les werd weggeroepen, nam Van Voorn de les waar. Van Voorn, Van Geldermalsen en Hazewinkel waren de familie Heimans tijdens de oorlog tot grote steun.

Gunning zette zich van meet af aan in om Heimans te laten promoveren. Hij verleende zijn docent zoveel mogelijk faciliteiten. Heimans, die na het lesgeven en correctiewerk (en zijn vele buitenschoolse activiteiten) vaak te moe was om veel wetenschappelijk onderzoek te doen en aan zijn werk overdreven hoge eisen stelde, had veel moeite zijn proefschrift af te ronden, maar Gunning bleef aandringen. De druk van Gunning op Heimans was op een bepaald moment zelfs zo groot, dat hij regelmatig bij Heimans langs ging om te informeren naar het aantal gereedgekomen pagina's.

Toen Heimans uiteindelijk op 8 juli 1935 promoveerde, was iedereen dan ook opgetogen en zeer opgelucht. De collega's van het Amsterdams Lyceum organiseerden op woensdag 10 juli 1935 een groot feest. Tijdens het diner zongen zij een door hen zelf geschreven lied 'Cosmocladium Heimansianum', waarvan de titel gebaseerd was op Heimans' proefschrift *Das Genus Cosmocladium*.

Gunning bleef zich ook na de promotie van Heimans voor zijn docent inspannen, omdat hij er net als zoveel anderen van overtuigd was dat Heimans in de eerste plaats een geleerde was die op de universiteit thuishoorde. Omstreeks 1937-1938 onderzocht hij de mogelijkheden om Heimans aan te laten stellen tot directeur en bijzonder hoogleraar van het laboratorium van de Stichting Hugo de Vriesfonds in Abcoude. De stichtster van het fonds, mevrouw Vlasman, voelde wel voor dit plan maar Heimans' baas aan de universiteit, prof. dr Th.J. Stomps, die ook in het bestuur zat, deed weinig moeite om de plannen rond te krijgen en het hele project verzandde. In 1940 lukte het Gunning om Stomps zover te krijgen dat deze bemiddelde in het verkrijgen van een vaste aanstelling voor Heimans als conservator aan de universiteit, waardoor deze zijn lesuren aan het Amsterdams Lyceum definitief kon verminderen. Vanaf het najaar van 1937 werden enkele lessen van Heimans waargenomen door N.P. Badenhuizen, vanaf september 1939 door A.W. Moll, beiden jongere collega's van Heimans van de universiteit.

In september 1940 begon Heimans het nieuwe schooljaar met vijftien uur, alleen voor de hoogste klassen. Twee maanden later werd hij door de bezetter van zijn functie ontheven.

Marga Coesèl

N.B. De in het boek opgenomen voetnoten werden - met toestemming van de schrijfster - gedeeltelijk in de tekst verwerkt. (red.)

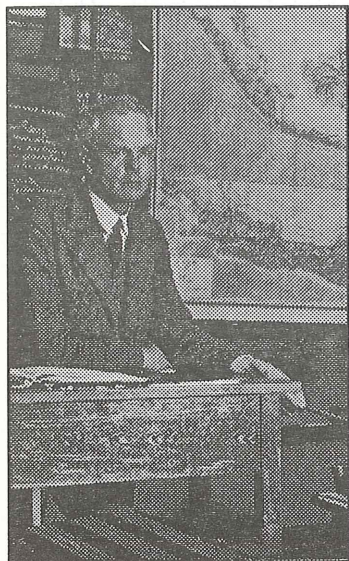
Memoires (vervolg)

Als vervolg op de twee in de voorgaande bulletins opgenomen fragmenten plaatsen we hieronder nog een gedeelte uit de memoires van de - vorig jaar overleden - mevrouw Annie Cohn-van Amstel. Zij was leerlinge van 1922-1928.

De scheikundeleraar was **Ir W. van den Broek**, lang, mager, achterover wapperend wit-blond haar, opvallend lichtblauwe ogen. In de onderbouw werd geen scheikunde gegeven en op de gymnasiumafdeling voor de alpha's alleen in de vijfde. Ik vond het een leuk vak en mijnheer legde ook heel goed uit. Plant- en Dierkunde had ik alleen in de onderbouw. Van de gymnasiumafdeling kregen alleen VB en VI B dat vak, dat dus gegeven werd door mijnheer **J. Heimans**. Hij was klein en tenger, met zwart haar, kon niet erg goed orde houden en werd wat geplaagd door sommige jongens.

Ir. W. van den Broek

J.F. Hazewinkel

Aardrijkskunde had ik ook alleen in de onderbouw. Dat werd gegeven door de heer **J.F. Hazewinkel**, lang en mager, 'grijs' blond, jong en wat verlegen, niet zo erg veel orde maar toch ook niet geplaagd. Ook hij gaf erg goed les. Later is hij getrouwd met Elsje Herman, die twee klassen hoger zat dan ik. Elsje was heel mooi, lief en verlegen met goudblond haar in twee "slakkehuizen" - dat waren twee vlechten die, elk boven een oor, heel mooi rond gelegd waren, zodat de vorm inderdaad op een slakkehuis leek.

Gymnastiek werd alle jaren gegeven door mijnheer **K.H. van Schagen**, hij moet één van de eersten zijn geweest die de "Academie voor lichamelijke ontwikkeling had afgelopen. Misschien had hij ook wel in het buitenland gestudeerd. In elk geval is hij later gepromoveerd.

In de eerste klas konden de meisjes facultatief handwerken krijgen: zaterdags van 12 tot 1 uur. En daar moest ik van mijn moeder naar toe! Dat akelige handwerken in die stille, lege school op die heerlijke zaterdag, afschuwelijk!

Het werd gegeven door een oudere, aristocratische dame: juffrouw **E. Rollandet**. Zij had peper- en zoutkleurig haar, in het midden gescheiden en ze was erg ouderwets gekleed en droeg nog een "guimpe", dat is een vrij hoge halsboord van tule met baleintjes erin, die de halsopening van japon of blouse zedig bedekte.

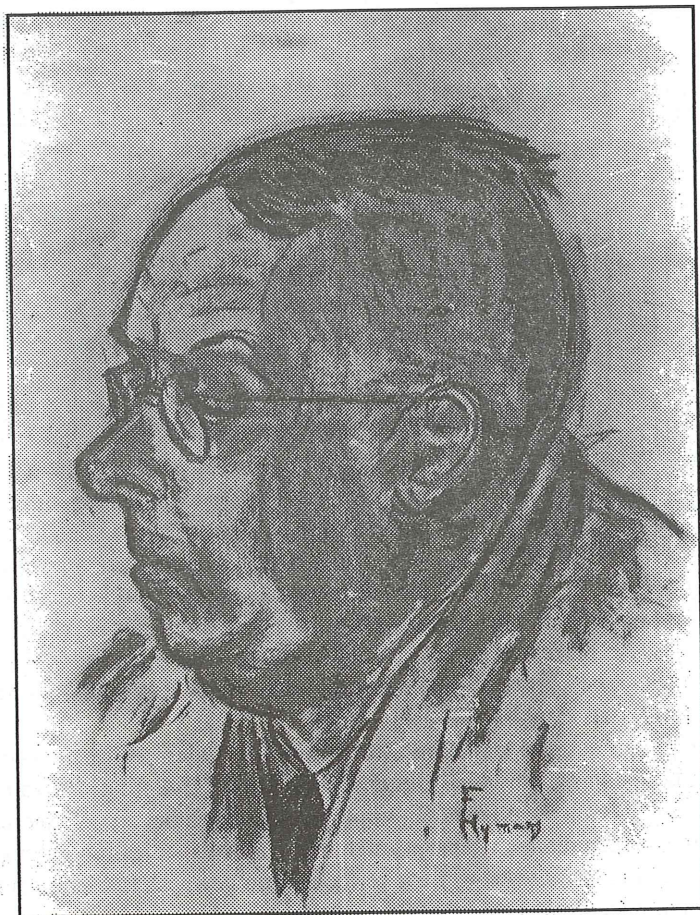
Tegen de zesde klas had ik erg opgezien, omdat ik niet anders verwachtte dan dat alles daar nog veel moeilijker zou zijn dan in de vijfde. Dat werd een verrassende verademing. Met al mijn gezwoeg in de vijfde was ik blijkbaar toch door een of andere barrière heengebroken, want opeens hoefde ik mij helemaal niet meer zo in te spannen om mijn huiswerk klaar te krijgen.

De overgang van de vierde naar de vijfde klas is op een gymnasium erg groot, doordat dan de splitsing in A en B plaats vindt. Tot en met de vierde klas had je elke dag één uur Latijn en één uur Grieks. Voor Grieks was je alleen nog maar met het lezen van Homerus en Herodotus begonnen en met een "Grieks leesboek", een bloemlezing. Voor Latijn had je alleen nog maar Ovidius gehad. En dan breekt in de vijfde opeens die lawine van schrijvers los. Ten eerste natuurlijk de zes die toen, vóór de invoering van de Mammoetwet, verplicht waren voor het eindexamen gymnasium A. Dat waren voor Grieks: Plato, Herodotus en Homerus. Vooral met Plato worstelde ik enorm. Dat kwam ook doordat ik toen nog geen benul van en ook geen intuïtie voor filosofie had. Dat is pas heel langzaam en moeizaam tijdens mijn studiejaren op de Universiteit gekomen. Voor Latijn waren de drie eindexamenschrijvers Tacitus, Livius en Vergilius. Met Tacitus had ik de meeste moeite, maar vanaf de zesde klas is het mijn lievelingsschrijver. Voor Livius en Vergilius moest ik trouwens vrijwel evenveel zwoegen. En dan lezen wij daarnaast nog zo enorm veel andere schrijvers. In 5A en 6A had je meestal drie uur oude talen per dag, vaak ook vier uur en dan voor elk uur een andere schrijver. Op het onvolprezen Amsterdams Lyceum werd zo'n breed scala van Griekse en Latijnse schrijvers gelezen als ik nooit op enige andere school heb meegemaakt en ik kan dat zo goed beoordelen, omdat ik vanaf de eerste dag dat ik aan de Universiteit begon te studeren (begin oktober 1928) leerlingen heb gehad voor bijlessen. Deze kinderen zaten op alle gymnasia die er toen in Amsterdam waren, dus inclusief het Gereformeerd Gymnasium en het Ignatius College. Nog heden ten dage, nu men eindelijk op de gymnasia is overgegaan tot het lezen van meer schrijvers, ben ik bewust dankbaar voor de rijke schakering die ik zelf heb gehad. Voor Grieks waren dat natuurlijk allereerst de tragedies, waarvan we er vele gelezen hebben. Als we zo'n tragedie uit hadden, moesten we een vrije middag terugkomen, om hem in zijn geheel, in rolverdeling, op te lezen in het Nederlands. Je hoefde die rol natuurlijk niet uit je hoofd te leren, maar moest hem wel zo goed voorbereiden dat je hem, vanuit de Griekse tekst in je boek, vlot in het Nederlands kon voordragen. Zo kregen we een duidelijk beeld van het stuk dat we, in vele weken daarvoor, in kleine stukjes geknipt, per lesuur hadden vertaald. We lazen natuurlijk ook het Nieuwe Testament, wat trouwens heel makkelijk Grieks is en b.v. Timon, de Athener van Lucianus.

Voor Latijn lazzen we Catullus, Tibullus, Propertius, Horatius, Cicero, Plinius Minor, Seneca, een stuk van Plautus en een van Terentius.

Maar nu moet ik ook mijn onvergetelijke, voortreffelijke docenten in de oude talen noemen. In de derde en vierde was dat **Dr P. van Delft**, die ons nog heel wat meer dan Latijn en Grieks heeft geleerd en meegegeven. Hij woonde in Amstelveen, waarvoor hij speciale toestemming had wegens zijn asthmatische aanleg.

tekening: Frans Hijmans

Dr. P. van Delft

Gemeenteambtenaren moesten namelijk in de gemeente van hun werkkkring wonen en de particuliere en confessionele scholen sloten zich daarbij aan. Mijnheer Van Delft was klein, dik en gedrongen, met een dikke krophals. Zijn donkere weinige haar lag plat op z'n verder kale schedel en hij droeg een bril. Hij was altijd gekleed in een donkerblauw pak, waarbij hij of een donkergroen of een zwart overhemd droeg, iets wat je toen nooit zag. Die waren van flanel, daarin had je toen blijkbaar geen andere kleuren en in die tijd heb ik ze ook nooit door iemand anders zien dragen. Het zal misschien voor hem nodig zijn geweest wegens zijn asthma. Ondanks zijn niet zo aantrekkelijke uiterlijk was hij geweldig gezien.

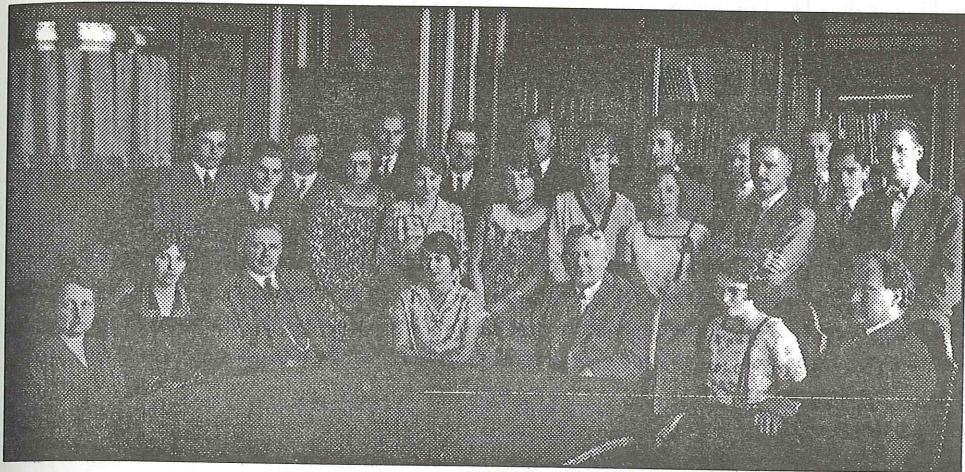
Dr. L. Alma

In de vijfde en zesde klas hadden we voor de meeste uren oude talen de 'reus' van de school, de geweldige - in figuurlijk opzicht -, Conrector **Dr L. Alma**, voor zover ik het kan overzien de beste docent in Latijn en Grieks in heel Amsterdam in dat tijdperk. Vrij grote, rijzige man, Fries van geboorte. (Zijn vrouw en ene dochter Hilda waren het type van de Friezin: blank, blozend, goudblond). Hij kwam uit Sneek, een dynamische figuur, die zó stimulerend en meeslepend les gaf, dat hij meer uit je haalde dan je zelf vermoedde dat er in je zat. Vlak na mijn eindexamen is hij rector van het Barlaeus Gymnasium geworden en kort voor ik afstudeerde werd hij lector in de didactiek en methodiek aan de Gemeentelijke Universiteit van Amsterdam. Het was de eerste leerstoel in die vakken en ik heb zijn colleges in mijn laatste studiejaar kunnen bijwonen. Daar heb ik intensief van genoten.

Hij deed dus voor hoe wij les zouden moeten geven door telkens met ons een schoolles te bespreken, zowel in Grieks als in Latijn, zowel grammatica als diverse schrijvers en ook gericht op telkens weer een andere klas. Ook de wijze van repetities geven en proefvertalingen uitzoeken en de beoordeling daarvan legde hij voortreffelijk uit. Een man van formaat.

Toen de school 40 jaar bestond was er een reünie, waarbij de leraren lessen van 20 minuten gaven. Ik koos hem, mijnheer Gunning en juffrouw Gutteling. We zaten weer in de klas, het was of de jaren wegvielen. Bij mijnheer Alma was het zó vol, dat de oud-leerlingen tot in de vensterbanken gepropt zaten. Hij was toen 86 jaar en gaf nog met hetzelfde vuur les; daarna moet hij wel erg vermoeid zijn geweest, maar hij heeft tot op hoge leeftijd gepubliceerd en is over de 90 geworden.

(wordt vervolgd)

Eindexamenklas gymnasium 1928

staand: Carel Merkus-Joop Slijper-Co de Beus-Lotte Bonebakker-Manno Morren-Bienk Heinsius v.d.Berg-Dr v.d. Harst-Annie van Amstel-Ir v.d.Broek-Iet Idema v.d.Tuuk-Otto Goldschmidt-Netty Bohlander-Otto Vos-Hr van Schoonh.van Beurden-Herman Schoch-Frans Andreson-Wokke Wijdeveld; zittend: mej.Bouman-mej.Gutteling-Dr Alma-Irène de Gunzburg-CPG-Annie Zeeman-Dr Kettner

Het Amsterdams Lyceum en de Wet op de Basisvorming

Sinds 1968 is in het onderwijs de Mammoetwet ingevoerd, waardoor HBS en ULO verdwenen. Naast het gymnasium ontstonden de drie nieuwe afdelingen Atheneum, HAVO en MAVO. Niet lang daarna kwam onderwijsminister Van Kemenade met zijn midden-schooltheorie, namelijk alle leerlingen de eerste vier leerjaren dezelfde opleiding. Gelukkig is dit ideaal niet gerealiseerd. Sporen ervan vinden wij terug in de Basisvorming.

De praktijk

De basisvorming wordt ingevoerd in de bestaande schoolstructuur en heeft gevolgen voor de eerste drie schooljaren.

In feite blijft er veel ongewijzigd: onze vier afdelingen, gymnasium, atheneum, HAVO en MAVO, blijven gewoon bestaan en ook zal er nog steeds aan het eind van de brugklas de bevordering naar één van deze vier afdelingen plaats vinden. Toch is er na 1 augustus 1993 natuurlijk wel iets veranderd, anders zou de politiek zich voor niets ruim twintig jaar met onderwijsvernieuwing in het voortgezet onderwijs hebben beziggehouden, hoewel...?

Twee nieuwe vakken

Naast de bestaande vakken zijn voortaan het vak *techniek* en het vak *verzorging* in de lessentabel van de brugklas opgenomen.

(Dat er bij invoering van nieuwe vakken ook technische problemen kunnen ontstaan blijkt uit het hierna volgende artikel).

Bovendien komt er een uitbreiding van het vak *informatiekunde*, dat bij ons ook nu al in de brugklas gegeven wordt. Een uitbreiding van het aantal vakken betekent ook een uitbreiding van het aantal lessen, zodat deze onderwijsvernieuwing niet ten koste gaat van de huidige vakken.

Voor alle brugklassen in Nederland telt het lesrooster van voortaan 32 lessen per week. De 2e en 3e klassen volgen in de jaren hierna.

De lessentabel

Wat de invulling van dat rooster betreft, daarin heeft elke school, binnen bepaalde grenzen, een zekere mate van vrijheid.

De overheid heeft voor alle vakken een adviestabel opgesteld over het aantal te geven lessen per vak. Zoals het woord al zegt is deze tabel slechts adviserend en niet bindend en iedere school mag naar eigen inzicht hier van afwijken.

De ervaring leert dat in Amsterdam-Zuid de meeste scholen ongeveer hun bestaande les-sentabel als uitgangspunt voor de invoering van de basisvorming hebben aangehouden. Voor Het Amsterdams Lyceum betekent dit dat er 3 lessen aan de brugklastabel worden toegevoegd: 1 voor het vak techniek, 1 voor het vak verzorging en 1 voor het vak natuur, waarover hierna meer.

Kerdoelen

Om het niveau van alle vakken te bewaken, zijn er landelijk per vak kerndoelen opgesteld waaraan de leerlingen moeten voldoen. Het is echter nog niet duidelijk, op welke manier de controle zal plaatsvinden. Gelijktijdige toetsing is onmogelijk, omdat iedere school zelf vrij is om het tijdstip van afsluiten te bepalen: de ene school kan met een vak in de brugklas beginnen, een andere in de tweede of derde klas. Proefwerken, gemaakt door eigen docenten, zullen dit door de overheid nog niet uitgewerkte 'kleinigheidje' in de eerste tijd vervangen.

Pluspunten

Hoewel er veel kritiek valt te geven op de invoering van de basisvorming, moet er gezegd worden dat er wel degelijk ook positieve punten te melden zijn. Zo wordt onder meer de toepasbaarheid van de leerstof vergroot, bijvoorbeeld bij de moderne vreemde talen. Er zal daar meer geoefend worden in het mondeling taalgebruik.

Ook zal de samenhang tussen de vakken in de loop van de tijd hechter worden. De overlap wordt daardoor kleiner en de doelmatigheid groter.

Bij ons blijkt dat uit de invoering van het vak *natuur*, dat in de brugklas drie uur per week gegeven zal worden: 2 uur voor biologie en 1 uur voor de eenvoudige kerndoelen van natuur- en scheikunde, met welke vakken tot nu toe pas in respectievelijk de tweede en derde klas begonnen werd.

Laten we hopen dat dit onderwijskind, hoe ongewenst ook, eens zal uitgroeien tot ons lievelingskind.

E. Boom
plv. rector

EEN TECHNISCH PROBLEEM.....

Met ingang van deze cursus staat in alle brugklassen van Nederland het vak TECHNIEK op het lesrooster. Het is, zoals blijkt uit het voorgaande artikel, één van de onderwijsvernieuwingen die met de Wet op de Basisvorming zijn geïntroduceerd.

Het invoeren van juist een vak als techniek is niet zomaar een kleinigheid: er moesten in heel Nederland niet alleen bijna 1500 techniekdocenten aangesteld worden, er moesten ook even zovele technieklokalen worden ingericht.

De eerste consequentie was op Het Amsterdams geen probleem. Een van onze docenten, de heer France, leraar Engels, volgde met groot plezier de opleiding die daartoe in het leven is geroepen.

Maar dat de bouw en inrichting van een technieklokaal een kostbare zaak zou worden, dat kan elk kind op z'n vingers natellen. Dat geld nu werd niet door de minister ter beschikking gesteld, althans niet in voldoende mate.

Vandaar dat de heer Schoonveld de landelijke pers en daarmee ook de televisie en zelfs de Wereldomroep wakker schudde met dit merkwaardige probleem.

Nadat hij het ministerie per brief had laten weten de hele gang van zaken onjuist te vinden, besteedde ook het NRC Handelsblad van 6 augustus 1993 aandacht aan zijn ergernis.

Het ministerie van onderwijs heeft niet genoeg geld om te voldoen aan alle subsidieaanvragen van middelbare scholen voor het nieuwe vak techniek, aldus de onderwijsredacteur van deze krant.

Tweehonderd van de scholen die extra geld hebben aangevraagd voor technieklokalen, bovenop het standaardbedrag (f 70.000 voor de bouw en f 30.000 voor inrichting, red. OLO) dat het ministerie daarvoor ter beschikking heeft gesteld, hebben nog niets ontvangen. Voor de bouw van technieklokalen is sinds 1989 in totaal 55 miljoen gulden uitgetrokken, voor de inrichting 50 miljoen. Aanvankelijk was daarbinnen voldoende ruimte om ook aan extra aanvragen te voldoen, maar het afgelopen jaar werden veel meer aanvragen ingediend.

“Het geld is vergeven,” zegt een woordvoerder van Onderwijs, “We hadden niet gerekend op de hoogte van de bedragen die werden aangevraagd.”

Volgens de woordvoerder staat het uitblijven van het extra geld voor het vak techniek de invoering ervan niet in de weg. “Het zal niet op de meest ideale wijze worden gegeven, maar het kan wel.”

Rector R. Schoonveld van Het Amsterdams Lyceum heeft bij het ministerie protest aangetekend tegen de gang van zaken. “Als de overheid niet voldoende middelen beschikbaar stelt, kunnen wij geen techniek geven.”

Hij heeft een aanvraag ingediend voor ruim 200.000 gulden. "We hebben een compleet nieuw lokaal nodig van 108 vierkante meter, met voorzieningen als afzuiginstallaties. Omdat we in een monumentaal pand zitten, heeft het bouwen van een nieuw lokaal heel wat voeten in de aarde."

De eersteklassers op Het Amsterdams Lyceum zullen komend schooljaar techniek uit de boeken moeten leren, zonder praktijkles. "Als we hiermee niet aan de eisen voldoen, is dat de verantwoordelijkheid van de minister", aldus Schoonveld. Hij beraadt zich op juridische stappen tegen het ministerie.

De juridische stappen konden gelukkig uitblijven. Tegen het eind van de zomervakantie maakte de minister namelijk bekend dat er alsnog geld ter beschikking zou worden gesteld om de uitvoering van de Wet op de Basisvorming ook de facto mogelijk te maken. Hopelijk zal nog in de loop van de cursus ook op Het Amsterdams met de bouwwerkzaamheden worden begonnen. Wáár het technieklokaal komt is nog niet helemaal zeker: de onderhandelingen daarover zijn nog in volle gang. Maar dát het er komt, staat vast. Zo blijkt maar weer eens dat het wel degelijk zin heeft om in actie te komen wanneer Den Haag het al te bont maakt.

G. Boersma

"Men wordt verzocht bij het zingen te blijven zitten"

Drie augustus 1993: bij uitzondering een stralende zomerdag en dan een klasse-reünie! In het Koetshuis van kasteel Cannenburg in Vaassen. Een regelrecht gevolg van het 75-jarig jubileum van Het Amsterdams Lyceum, vorig jaar. Daar waren - na vele jaren - ook een paar van die aparte bijeenkomsten en daar was toen besloten dat - mede met het oog op het klimmen der jaren - niet moest worden gewacht tot het volgende (honderdjarig?) jubileum om nog eens zo'n samenkomst te hebben. Aangeschreven werden: "allen die tot het oogstjaar 1935 van Het Amsterdams Lyceum worden gerekend". Een klasseraad ad hoc werd aangewezen: Kees Blaauw, Annie Tichelaar en Marinus Neven, met de opdracht de bijeenkomst te realiseren: 'in een vriendelijk jaargetijde' en 'ergens buiten de grote steden'. En het resultaat van hun perfecte organisatie was dus deze lunch-reünie. Van 44 aangeschreven hbs- en gym-klasgenoten zaten er tenslotte 20 aan drie ronde tafels in het Koetshuis.

Reünies zijn altijd geslaagd. En iedereen is - natuurlijk - blij verrast elkaar weer te zien. Maar daar hebben zij die er niet waren en dat is toch het gros van de lezers van dit bulletin, niet zoveel aan. Interessanter zijn misschien een paar feiten die ik aan enkele van die ronde tafels bijeengarde.

Frits Hart (1935, pas in het Supplement Adresboek nr 2 weer opgedoken) was de reünist die de meeste kilometers naar Vaassen had afgelegd: overgekomen uit Argentinië. Hij beheert daar het familiebedrijf, de wolhandel. Hij was daar ook al toen de nazi's ons land bezetten. Zijn broer Henk overleefde de bezetting niet: hij werd in 1941 door de SS gearresteerd, samen met (ook oud-Lyceïst) Epi Broches en anderen, op het strand van IJmuiden, bij een mislukte poging per boot naar Engeland te ontkomen. Wel slaagde Frits er vanuit Argentinië in, zijn ouders langs gecompliceerde, kostbare en levensgevaarlijke wegen uit het bezette Nederland te redden, zodat ze hun levensavond veilig in Argentinië konden doorbrengen.

Eb Kielstra, oud regent van het Lyceum, is - al zit hij in een stoel - voor mij nog net zo imposant als zestig jaar geleden. 'Maar wel wat strammer', zegt hij, net zo ernstig als vroeger. En Liesbeth Volker vertelt dat in de tuin van het Anne Frankhuis, waar zij aan de achterzijde op uitkijkt, een oude kastanjeboom staat, die nu zal worden 'gerestaureerd'. Kosten: driehonderdvijfenzestigduizend gulden! Wel tevreden over een restauratie is Hans Wesenhagen: hij woont in een prachtig hersteld zeventiende eeuwse huis 'in de slag-schaduw van de toren van Doesburg'. Die is platgeschoten in WOII en daarna geheel herbouwd. 'De derde in hoogte van de Nederlandse torens', zegt hij trots. En Ted Douwes (tandarts, 'nog altijd een paar dagen praktijk in Amsterdam') heeft een huisje, zo diep in de bossen bij Vorden, dat hij vijf minuten nodig heeft om uit te leggen, hoe je er komt.

Natuurlijk! Het schoollied moest worden gezongen, keurig gecopieerd van het origineel. 'Men wordt verzocht bij het zingen te blijven zitten' staat er boven en nu weet ik nog steeds niet: waarom is het eigenlijk Halo en niet Hallo? Als Annie Tichelaar ons niet als voorzanger op sleeptouw had genomen, dan..., maar nu ging ook 'Komt laat blij ons lied weerklinken' er nog achteraan.

Eten, drinken, praten, handtekeningen verzamelen op de menu's (vol met door Kees Blaauw verzamelde citaten!), bedankjes: we waren er van elf tot vijf mee bezig. Maar veel langer nog was Paula van Cleef (1943) van het OLO-secretariaat bezig geweest met de voorbereidingen. Terecht had de klasseraad ad hoc haar in ons midden genood en werd ze bovendien danig in de lucht gestoken.

Reünies zijn altijd geslaagd: ik zei het al. Deze was daarop geen uitzondering.

Ward Messer

In memoriam Henk Burger

Met de dood van Henk Burger verdween een van de meest markante figuren van ons docentencorps. Bijna zeventwintig jaar heeft hij niet alleen lesgegeven aan onze school, maar heeft hij ook bij zeer veel andere activiteiten zijn stempel op de gang van zaken gedrukt. Ik denk hierbij aan de werkweken in Wolkenland, de ruim twintig Rome-reizen waaraan hij als begeleider deelnam, de toneelstukken waarin hij meestal de hoofdrol speelde en de cabaretvoorstellingen waarvan hij de geestelijke vader en regisseur was.

Hij vond zijn vakken, geschiedenis en Nederlands, belangrijk. Lezen was voor hem de basis voor alles. Over iemand die iets onbenulligs naar voren bracht, zei hij dan ook gauw: 'Maar hij leest ook niet', waarmee de zaak dan was afgedaan. Zijn belangstelling voor zijn eigen vak was zeer breed, zij het dat de Tweede Wereldoorlog daarin toch wel een prominente rol speelde.

Als een goed leraar stelde hij de eis, dat de leerlingen niet alleen feiten leerden, maar vooral inzicht in alle gebeurtenissen en hun samenhang moesten krijgen. Leerlingen moesten daarom de krant lezen. Hij deed geen concessies aan de hier en daar gehuldigde opvatting, dat geschiedenis 'leuker', maar ook minder diepgaand zou moeten worden door de leerlingen ook af en toe, zoals hij zei, 'iets te laten inkleuren'. De kracht van zijn onderwijs lag meer in het verbale aspect, het duidelijk en onverbloemd weergeven van de feiten en verbanden zoals ze lagen.

Hij was al vele jaren ook studieleider, bijna altijd van klas 1A. Hij ging graag met zijn leerlingen in de herfst naar Wolkenland, meestal met Mijf Hazeveld. In Wolkenland kwam hij ook ieder voorjaar, met een vierde klas VWO, ter voorbereiding van de Rome-reis. Door een goed evenwicht tussen de hoeveelheid werk en ontspanning, maar vooral door zijn directe inbreng, zijn gevoel voor humor, werden die weken vrijwel altijd een groot succes.

Dat gold nog sterker voor de Rome-reizen. Hij kreeg vaak niet de makkelijkste groep, en dat was niet toevallig. Hij wist er altijd een goede eenheid van te maken, en dat is nogal belangrijk voor het aangename verloop van zo'n reis. In de hele opzet van de Rome-reizen vanaf het allereerste begin in 1972, is duidelijk het stempel van Henk Burger herkenbaar. We hebben vele goede herinneringen aan de speels verbale wijze waarop hij met de leerlingen en met collega's en vrienden omging, aan zijn voor de gezelligheid bepalende inbreng, tot diep in de nacht in de hotelkamer van de docenten (de 'collectiefkamer'), aan de liedjes op de laatste 'pizza-avond' (hij schreef het belangrijkste deel ervan) en aan vele, vele andere dingen.

Binnen docenten- en vriendenkring was hij op school vaak betrokken bij tal van activiteiten. In vroeger jaren waren dat de toneelstukken onder regie van de heer Schraa, tijdens de laatste twee lustrumvieringen kwam er onder de leiding van Henk met hard werken een fenomenaal lustrumcabaret tot stand. Wie herinnert zich niet de tot tranen roerende Wolkenlandscène samen met Marten Kircz, op het echte Wolkenland-stapelbed, de oud-leerlingen-sketch en de vele liedjes.

In de docentenvergaderingen wist hij ook altijd een centrale rol te spelen, in vroeger jaren als een nogal opstandige docent, in later jaren met een wat mildere toon precies de zaken weergevend zoals ze zijn. Hij had een hekel aan formalistisch gedoe.

Vele collega's kenden hem ook zeer goed in de privésfeer. Menigeen heeft vaak bij hem tot laat in de nacht diepgaande gesprekken gevoerd, waarbij muziek en veel gelach temidden van al zijn boeken veelal niet van de lucht waren.

Bovenal herinneren we ons zijn vriendschap: 'bij een echte vriend kun je onderduiken in een oorlogstijd'.

In zijn leven heeft hij moeilijke perioden gehad, perioden van depressie, perioden van eenzaamheid, ook al had hij veel vrienden, veel echte vrienden.

In februari hoorde hij dat hij kanker had. Heel kalm, in overeenstemming met zijn karakter, heeft hij dat gegeven aanvaard en ervan gemaakt wat er nog van te maken viel. Hij is uiteindelijk thuis gestorven, 53 jaar oud, omringd door zijn vrienden. Vrienden tot in de dood. Vrienden die hem nooit zullen vergeten.

R. Schoonveld

De namen van de heer Burger en van de in februari j.l. overleden docent A. Bungener zijn gegraveerd op de marmeren gedenkplaat bij de ingang van de aula.

Eindexamen 1993

GESLAAGD

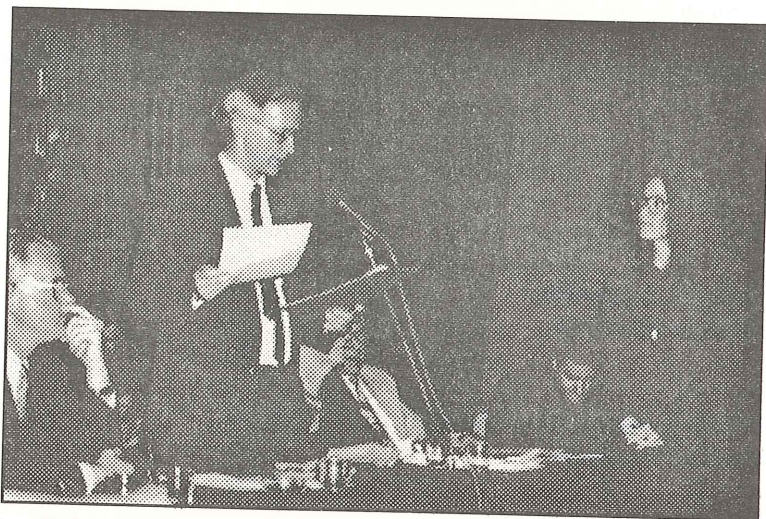
Annemieke Altelaar	Rosa Hartogh	Suzanne Oehlen
Ito Atia	Carwin Heerman	Irena Petrovic
Billie Banks	Kim Hennis	Tamar Phillips
Marsha van Bentem	Karolien Hollanders	Marc Pos
Mascha van den Berg	Ragna Hom	Jelle Postma
Marije Bierenbroodspot	Quirien van der Hulst	Monique Rijken
Audrey Blanker	Daniel Italiaander	Marco Roest
Martin Bloem	Evelijn van Iterson	Arjen Roos
Sandor Blokzijl	Esther Jacobs	Ilse Roosendaal
Suzanne Blom	Shannon Jansen	Sophie Rossignoli
Ole Bosch	Michelle Jonker	Bastiaan Ruisendaal
Fleur Bouman	Sanya Jovanovic	Gilberto da Silveira
Michelle van den Broek	Charlayne Kembel	Ferreira
Michael Broertjes	Ramon Kerstens	Melle Snabel
Dimitri Bunder	Bas Keuter	Hans Stoffel
Niklaas van de Bunt	Khalid Labjaoui	Nicky Stolker
Tung Cheung	Elco Koenders	Marjolijn van Teunenbroek
Hadassa Conen	Ingrid Koning	Rongxin Tsang
Caroline Coucke	Anais Koopmans	Mandy Valk
Karin van Dam	Chaimé Korper	Jurriaan Venneman
Willemijn Douqué	Zwaan Kuiper	Nathalie Verbeek
Marina Edel	Tessa Kuyt	Aïcha Visser
Rogier Eelzak	Laura Lake	Steven Voges
Susanne van Egmond	Annelot Lensing	Daphne van Voorst
Daphne Eichelsheim	Ilja Lescauwat	Eddie de Vries
Anissa Elyakoubi	Debbie Luttkhuis	Alex Vuijsje
Jacob Gerritsen	Radjen Mahangoe	Jeffrey Wassenaar
Brechtje Goeman	Johan van der Mei	Michiel Wijnen
Carmen Gomez Garcia	Brian Melchers	Lotte Wijnstroot
Maia Gratton	Mireille Melchers	Sophie van Willigen
Alexander Gravemaker	Susan Broco Mendes	Eva Willink
Marcel Griffioen	Danny Merk	Willem Wouters
Cecile Habraken	Tunna Morriën	Jeltje Wynia
Barbara Hartman	Fabian Nelom	Mireille van der Zee
Tijn Hartman	Sander Nieuwenhuys	Remco Zwaan

Proficiat!

Zij zijn aan het oud-leerlingenbestand toegevoegd, met uitzondering van degenen die zijn overgestapt naar een andere afdeling van Het Amsterdams Lyceum. Een groot aantal is inmiddels OLO-lid geworden en wij heten hen hierbij van harte welkom in onze organisatie!

Voor de wat ouderen onder de lezers is het misschien aardig om te weten hoe tegenwoordig de plechtigheid van de diploma-uitreiking zich voltrekt:

Zoals de meeste kandidaten onder klokgelui de aula binnenkwamen bij hun installatie als brugklasleerling, zo komen ze nu onder datzelfde klokgelui, maar nu ook onder enthousiast applaus van de aanwezigen, de aula binnen om plaats te nemen op de voor hen gereserveerde plaatsen.

Karolien Hollanders ontvangt haar diploma Atheneum B uit handen van de rector

De rector heet allen welkom in een toespraak, waarin hij ook de OLO memoreert: "...Op een bepaalde leeftijd wil je toch weer graag eens naar school terug. Het ledenbestand van de OLO is daarvan het bewijs...".

Elke kandidaat krijgt vervolgens een persoonlijke speech van zijn afdelingsleider, nadat hij eerst ten overstaan van de voltallige examencommissie zijn diploma heeft ondertekend. De klasdocent reikt tenslotte een rode roos uit en een lid van het DB geeft de gelukkige kandidaat een cadeautje namens de leerlingen (dit jaar is het een T-shirt met een toepasselijke opdruk).

Behalve het diploma met cijferlijst (de sierlijk gecalligrafeerde tekst komt tegenwoordig uit de printer van de computer!), krijgt iedereen een grote kleurenfoto van de examenklas met vermelding van de namen. Tenslotte nog een felicitatiebrief van het OLO-bestuur met advies om lid te worden en in elk geval de school op de hoogte te houden van adreswijzigingen om zodoende bereikbaar te blijven.

De uitreiking wordt besloten met een gezellig samenzijn met ouders, familie en belangstellenden.

Supplement adresboek

Het derde supplement op het adresboek ligt voor u klaar als u op 12 februari a.s. de OLO-bijeenkomst bezoekt.

In het speciale OLO-lokaal kunt u ook een gratis exemplaar afhalen van de Lustrum-uitgave 1992, het zeer lezenswaardige gedenkboek. Tevens ligt daar een - veel te lange- lijst met namen van nog nit opgespoorde oudleerlingen. Misschien kunt u ons nog aan een paar adressen helpen.

De hierboven genoemde uitgaven kunt u ook per post ontvangen door over te maken op

postbank nr 3724905 t.n.v.
P.A.W. van Cleef, Amsterdam:

Supplement nr 3	:	f 2,50
Adresboek 1992 incl. supplement	:	f 11,-
buiten Nederland per boot/trein	:	f 11,-
luchtpost	:	f 14,-
Adresboek 1992 incl. suppl.en Gedenkboek	:	f 11,-
buiten Nederland per boot/trein	:	f 14,-
luchtpost	:	f 25,-

onder vermelding van het gewenste.

Contributie 1994

Wilt u het OLO-lidmaatschap voor 1994 met het bijgaande acceptgiroformulier betalen? Rechtstreeks overmaken kan ook, en wel op bankrekening 46.78.07.493 t.n.v. OLO Amstelveen (postbanknr van de ABN.AMRO is 2391).

Wanneer u in de V.S. of Canada woont en niet beschikt over een rekening in Nederland, verzoeken wij u een cheque (US\$10.00) te sturen aan

Arthur H. Heydendael
Spring Valley Rd.
Ossining, N.Y. 10562-2002

